

Mivel dicsekedjünk – és mivel ne?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Jeremiás próféta könyve 9. fejezete 22.-től a 23. verseiben a következőképpen: „Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék bölcsességével a bölcs, ne dicsekedjék erejével az erős, ne dicsekedjék gazdagságával a gazdag! Aki dicsekedni akar, azzal dicsekedjék, hogy érti és tudja rólam, hogy én vagyok az Úr, aki – szeretetet, jogot és igazságot teremtek a földön, mert ezekben telik kedvem – így szól az Úr!”

Urunk, adj nekünk alázatos szívet, amelyik csak annak örül, amit Benned talál, mert TUDJA, hogy az a MINDEN. Ámen.

Kedves Testvéreim! Jeremiás próféta a babiloni fogságot közvetlenül megelőző időben, azaz: -- Izrael nagyságának utolsó éveiben élt. **Jeremiás már tudta, hogy ebből a nagy dicsőségből pillanatokon belül borzalmas nyomor lesz.** Mert az egész nép hazug, romlott, mindenki házasságtörő, mindenki átver mindenkit, akit csak tud, és mindenki rágalmakat terjeszt (Jer 9,1-7). Jeremiás tudta már, hogy Jeruzsálem kőhalom lesz, és „bemászik ablakainkon a halál — úgy hevernek majd az emberek hullái, mint tárgya a mezőn”... (Jer 9,25). **De a nép (az istenadta nép...) még a dicsőség mámorában élt, csak a neki hízogó al-prófétákat dicsőítette, és mérhetetlenül gyűlölte Jeremiás jövődöléseit.** Jeremiást megverték, sáros verembe lökték, és a végén — kettéfűrészelték...

PF--UJJJ! Micsoda gusztustalan nyomorultak voltak ezek! – kiáltunk itt fel, és keresztény igazságérzetünk teljes birtokában mérhetetlenül elítéljük a pöffeszkedő jeruzsálemieket.

Kedves Testvéreim! Jeremiás népe – mi magunk vagyunk. MI vagyunk azok, akik mindennel dicsekszünk, amink csak van (*legyen az az óriási eszünk, a hatalmunk vagy a pénzünk*), sőt, még azzal is dicsekszünk, amink nincs. Olyanok vagyunk, mint két óvodás: „*Az én apukám erősebb, mint a tiéd! ... De az én apukám akkor is össze tudja verni a tiédet! ... De az én anyukám még az én apukámat is összeveri!...*” Vagy – *kiokosodva* – rafináltabban dicsekszünk. Úgy, mint az uszodám két törzsvendége a zuhanyzóban. „Te egy micsoda fantasztikus ember vagy, barátom!” „Te is egy micsoda fan-tasz-ti-kus ember vagy, barátom!” És így tovább... – *egyre fokozódó körökben*. Hihetetlen intenzitással – és *rafinériával* – nyalták egymás seggét – percekig... Én csak bámultam... Ezt most – komoly?? Azért adsz egy jó szót valakinek, hogy kapjál érte kettőt? Majd azért adsz négyet, hogy kapjál érte nyolcat? Tényleg marad így értéke bárminek, amit te mondasz? ... Tényleg igened így az igen, és nemed így a nem? (Mt 5,37) – ahogyan Urunk tanított minket a Hegyi Beszédben? Ezért óriási veszély a chatGPT is, mert arra van kitalálva, hogy hízelegjen neked. Ha lépre mész, akkor (*hosszabb távon*) chat-hülye leszel.

Kedves Testvéreim! JÓL fontoljuk meg minden dicsekvésünket. Jussanak eszünkbe Pál apostol sorai: „Ki tesz téged különbbé? Mid van – amit nem kaptál? Ha pedig kaptad – miért dicsekszel – mintha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7). Jusson eszünkbe az oltár előtt felolvasott ige is: „Azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt, lenézettek, és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket, hogy egyetlen ember se dicsekedjék – az Isten színe előtt” (1Kor 1,28-29).

Az „Isten színe előtt” különösen fontos kifejezés. Két okból is. Az első az, hogy ugyan mikor nem állunk mi Isten színe előtt? Amióta elgondolt minket Isten, már ott vagyunk az Ő színe előtt, és ez a világ végezetéig mit sem fog változni. A másik ok a mai igeszakaszunk héber szövegének egy nagyon sajátos csavarulata. A dicsekvés abban a nagyon ritkán használt igemódban, a hitpaélben, amelyben a héber szövegben áll, nem köznapi dicsekvést jelöl (Jer 9,22). **Ez a fajta dicsekvés csak az Isten ujjongó, és örvendező dicsőítése lehetett.** A jeruzsálemi nép olyan mértékben tömjénezte önmagát („Te egy micsoda fantasztikus ember vagy, barátom!” „Te is egy micsoda fantasztikus ember vagy, barátom!”) amely már túltett az Isten imáadásán is. **Itt van az IGAZI baj. Ekkor csap le az Isten.**

Ha felismerjük azt, hogy egész életünkben az Isten színe előtt állunk, akkor rádöbbenünk arra, hogy mekkora különbség van ennek a világnak a múltékony kincsei (az óriási eszünk, a hatalmunk, vagy a pénzünk...) és az örök öröm között. Isten egyetlen csapással el tud venni tőlünk mindent. Mint ahogyan el is vett mindent a jeruzsálemiektől, még Jeremiás életében. DE: Isten saját magát SOHA nem veszi el tőlünk. Istenben mindig olyan új utak és olyan új világok nyílnak meg nekünk, amelyek kárpótolnak mindenért. EZT foglalja össze a Példabeszédek könyvének a legtöbbet idézett szakasza: „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, és a Szentnek a megismerése ad értelmet.” (Péld 9,10). Itt az Úrnak félelme nem rettegés Istentől, hanem annak a szeretetkapcsolatnak a féltése, amely minket Istennel összefűz. **A Szentnek a megismerése pedig nem a konfirmációs lecke bemagolása, hanem az Istennel való együttes élet.**

Pontosan UGYAN-EZ, az Istennel való együttes élet fogalmazódik meg a mai igeszakaszunk második mondatában (Jer 9,23) (Jó hírem van kedves testvérek: eljutottunk a második mondatig!) Az „aki dicsekedni akar, azzal dicsekedjék” az eredeti héber szövegben ugyanabban a ritka igemódban, a hitpaélben álló, mérhetetlenül gyönyörű kifejezés: "jithallél hamithallél", amely Isten dicsőítve dicsőítését jelenti. **A helyesen dicsekvő ember folyamatosan, egész életével megdicsőíti a dicsőséget – amely egyedül az Istené. Miért és hogyan dicsőíthetjük meg a dicsőséget az egész életünkkel folyamatosan? Úgy, ahogyan a Példabeszédek könyvében az előbb hallhattuk: hogy értjük és tudjuk Istentről, hogy Ő az Úr. És itt megint nem úgy értjük és tudjuk, hogy bemagoltuk, és helyesen válaszolunk a kérdésre, hanem úgy, hogy EGYÜTT ÉLÜNK Istennel.**

No igen. De HOGYAN élünk együtt Istennel? Úgy, hogy Isten színe előtt állva, azaz: Jézus Krisztus keresztje alatt állva újjászületünk. Újjászületésünkkel (amely történhet évek alatt is...) úgy, mint Pál apostol – kárnak és szarnak ítélnék mindent (Fil 3,8), ami a mi dicsekvésünknek addig a tárgya volt, hogy a Krisztust megnyerjük. Így ítélem én kárnak és szarnak minden korábbi tudományos nagyravágyásomat és dicsekvésemet akkor, amikor a mi Urunkat valóban megismertem.

Az előbb is hallottuk, hogy **Isten szeretetet, jogot és igazságot teremt a földön** (Jer 9,23). A szeretet, az igazság és a jog: a heszed, a mispát és a cödáká az Ószövetség Szentháromsága. Ennél szebbet és jobbat héber ember nem kívánhat a másíknak. Azaz dehogynem... Még egyetlen egy dolog hiányzik innen, a szentek szentje, a békesség, a shalom. Hogyan is fejeződött be az oltár előtt felolvasott igénk? „Isten munkája az, hogy ti Krisztus Jézusban vagytok. Őt (Jézust) tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé ÉS megváltássá (1Kor 1,30). Ebből a négyből az első három, a bölcsesség, az igazság és a megszentelődés megfelel az ószövetségi jognak, igazságnak és szeretetnek. Egyetlen dolog azonban még hiányzik: a megváltás! EZT hozta el nekünk Krisztus a kereszten, és ez felel meg a szentek szentjének, a békességnek, a shalomnak.

Mi maradt hátra mindezek után, kedves testvéreim? Semmi más, csak az, hogy **boruljunk le Urunk keresztle előtt**. Halljuk meg azt a mennyei szózatot mi is, amely Jézus megkeresztelkedésekor és megdicsőülésekor egyaránt elhangzott, hogy miben telik Istennek igazán kedve: az Ő szeretett Fiában, akiben gyönyörködik (Mt 3,17; 17,5). És halljuk meg Istennek immár az irgalommal a megváltást is felsoroló szavait, amelyeket Hóseás prófétának mondott az Isten rólad, kedves testvérem, rólad és rólad – és még rólam is: „Eljegyezlek magamnak örökre, eljegyezlek magamnak az igazság és a törvény, a szeretet és az irgalom ajándékával. Eljegyezlek magamnak a hit ajándékával, és – megismered az Urat” (Hós 2,21-22). Ámen.